

KALLIGRAFI

Den ældste skrift i Norden er runeskriften. Den variant som man brugte i middelalderen er de såkaldte stungne runer, der i det væsentligste svarer til det latinske alfabet, blev fra 1100-tallet og middelalderen igennem benyttet til privat brug.

Til mere officielt brug fortrængtes runerne af den latinske skrift, som kom til landet sammen med kristendommen. Den skrift vi møder i de ældste nordiske håndskrifter og diplomer fra år 1000- til 1100-tallet er den karolingiske skrift på dens højdepunkt. Diplomskriften adskiller sig fra bogskriften ved at have bevaret flere træk fra merovingisk skrift. En sammenblanding af de to findes også.

Den karolingiske minuskel gennemgik i 1100- og 1200-tallet en udvikling, hvormed den mistede de runde buer, som ligesom i bygningskunsten blev afløst af spidsbuer. Den nye form benævnes gotisk skrift.

Mens den karolingiske diplomskrift ikke var kursiv, møder man fra omkring midten af 1200-tallet en kursivskrift, den gotiske kursivskrift.

Også den gotiske skrift gennemgik en betydelig udvikling. I bogskriften blev de gotiske tendenser stadig stærkere. Særlig karakteristisk var skriften i de kirkelige håndskrifter, den såkaldte missaleskrift. Med bogtrykkerkunstens opfindelse gik denne skrift over til at blive trykskrift.